

MODLITBA JANA PAVLA II. K PANNĚ MARIÍ

Zdrávas, milostiplná, Pán s tebou! Pozdravuji tě, pokorná služebnice, přesvatá Matko Boží, slavná a požehnaná Panno! Pozdravuji tě, Matko církve a Matko naše!

Ty otvíráš svou náruč, abys přijala své děti. Ty vyslycháš a těšíš malé i velké. Ty jim ukazuješ pramen vši radosti a hlubokého pokoje: Ježíše, plod života svého.

Svěřuji tvé mateřské lásce muže a ženy celého světa. Prosím za děti a mládež: ať jdou životem vedeni vírou a nadějí, ať otevírají svá srdce volání Pána žně. Prosím tě za lidi třetího věku: kéž zakoušejí pokoj a cítí, že jsou milováni. Prosím tě za snoubence: kéž dovedou odhalovat stále novou krásu čisté lásky. Prosím tě za rodiny: necht prožívají radost z jednoty, kde každý dává druhému to nejdražší, co má, sebe samého. Prosím tě za ty, kteří žijí sami, aby našli štěstí v tom, že mohou sloužit a být užiteční svým bratrům a sestrám. Prosím tě za zasvěcené Bohu: kéž vydávají svědectví sebeobětováním a pomáhají Kristu budovat nový svět.

Prosím tě za ty, kteří nesou odpovědnost za Boží lid: za biskupy, kněze, jáhny a všechny ty, kteří se věnují apoštolátu. Naplňuj je odvahou a radostí z hlásání evangelia. Prosím tě za nemocné, unavené a vyčerpané. Ulehči jim jejich utrpení a dej jim sílu a schopnost trpět a obětovat se s Kristem. Nás učin pozornými k jejich potřebám. Prosím tě za všechny ty, které společnost odmítá a vylučuje. Dej nám lásku ke všem a pomoz nám, abychom v nešťastných a trpících viděli ty, v nichž se poznává sám tvůj Syn.

Prosím tě za ty, kteří se vzdalují od Boha. Přiveď je k lásce a světlu svého Syna. Pomáhej církvi při hlásání evangelia. Utvrzuj v ní sílu a životnost věčného Slova. Učin ji pohotovou, aby sloužila spravedlnosti. Upevni v ní společenství, které tvůj Syn daroval údům svého mystického Těla. Pomoz všem odděleným a rozptýleným Božím dětem najít plnost jednoty.

Matko věřících, pros za nás ze všecky, i když jsme ubozí hříšníci. Nauč nás žít v přátelství s Bohem, ve vzájemné pomáhající si lásce, veď nás po cestách Pána, upevni v nás víru a podporuj vědomí tvé neustálé přítomnosti.

Amen.

K A A L E N D Á R I U M

1. slavnost Matky Boží Panny Marie - svátek Mariánského roku
- Světový den modliteb za mír
2. sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. 2. neděle po Narození Páně
5. sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
6. slavnost Zjevení Páně
10. svátek Křtu Páně - končí doba vánoční
17. 2. neděle v mezidobí
18. Panny Marie, Matky jednoty křesťanů - začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů
21. sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22. sv. Vincence, jáhna a mučedníka

24. 3. neděle v mezidobí

25. svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola - končí Týden modliteb za jednotu křesťanů

26. sv. Timoteje a Tita, biskupů

27. sv. Anđěly Mericiové, panny

28. sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

31. 4. neděle v mezidobí

POVÍDKA NA LEDEN

Výlet vězňů

"Vy jste se zbláznili! Jak si to vlastně představujete?" Ředitel turínské věznice přecházel rozčileně mezi psacím stolem a oknem sem a tam.

Občas nazlobeně pohlédl na kněze, který tvrdošijně opakoval svou prosbu:

"Strávil jsem teď v tomhle vězení tři dny a vedl jsem duchovní cvičení pro tři sta mladých vězňů. A teď vás prosím, abyste mi dovolil udělat s nimi jednodenní výlet do okolí Turína. Ti lidé vám za to budou do smrti vděční. Přebírám plnou odpovědnost. Před setměním budeme všichni zase zpátky."

Ředitel věznice potřásl hlavou.

"S těmhle zločinci? Znáám je všechny. Věřte mi, Done Bosco, s nimi je těžká práce. Mám vám předložit jejich trestní rejstříky? Žháři jsou to, zloději a lupiči. Ani jeden z nich si nebude chtít nechat ujít takovouhle příležitost k útěku. Ode mě dovolení nedostanete. Když říkám ne, tak ne!"

Don Bosco nepovolil. Ať si ředitel myslí, že mu přeskočilo. Nezáleží mu na tom, jak před lidmi vypadá. Záleželo mu na těch mnoha mladých lidech, kteří uklouzli a dopustili se zločinu. Neodsuzoval je za to, protože znal příčinu, věděl, v jakých špatných podmínkách táto lidé žili před zatčením. Bída, která na venkově panovala, je donutila k tomu, že se ve velkých skupinách stahovali do města v naději, že tam najdou práci a střechu nad hlavou. Ale nebylo pro ně místa. Tak spali, kde se dalo - pod mosty, na půdách domů, v pobořených budovách. Přes den se potloukali po ulicích a kradli, na co přišli, aby zahnali hlad. Mnozí vytvářeli bandy a společně se dopouštěli různých zločinů a přestupků proti zákonu. U takovýchto lidí bez domova je velké nebezpečí, že se dostanou na scestí. A právě jim se Don Bosco rozhodl pomáhat. Mnoha z nich už poskytl nový domov v "oratoriu", jak nazýval svůj domov pro mládež. Ale to mu nestačilo. Chodil i do vězení, aby mladým trestancům ukázal, že tu je někdo, kdo je neodepsal. Někdo, kdo ví, že v nich je dobré jádro, i když slupka na povrchu ztvrdla. Někdo, kdo jim chce dát svou důvěru a příležitost osvědčit se. A tak se zrodil i tento nápad: výlet. To by bylo to pravé, jak těmhle lidem ukázat, že jim věří. Don Bosco si dobře uvědomoval, co riskuje. Věděl, že dává v sázku celou svou pověst katolického kněze a vychovatele. Ale s důvěrou v Boha se k tomu odhodlal.

Nenechal se odradit ani rozhodným "ne" ředitele věznice.

"Na koho se tedy mohu obrátit, kdo je váš nadřízený?"

"Pro mě za mě se zkuste zeptat pana prefekta, možné vás vyslechne."

S těmi slovy vyprovodil ředitel Dona Bosca ke dveřím s úlevou, že se mu podařilo zbavit se nepříjemného hosta.

"Hodně štěstí," usmál se ironicky. Znal svého nadřízeného.

"Podivná žádost! S něčím takovým na mě ještě nikdo nepřišel."

Prefekt se neusmíval. Vůbec na něm bylo velmi jasně vidět, co si o celé věci myslí. "Umíte si vůbec představit, kolik práce to naši policii stálo, dostat tyhle ptáčky do klece? A teď si přijdete vy a chcete s nimi jít na procházku! Jen vám poděkují a uletí. No ale jestli vám na tom

tak záleží, zkuste to přímo u pana ministra. Třeba pro vaše nápady bude mít pochopení."

Don Bosco to zkusil a byl za svou vytrvalost odměněn. Ministr zřejmě patřil k těm několika málo lidem, kteří mají pochopení pro zvláštní nápady. Výlet povolil, ovšem přikázal, aby pro všechny případy za vězni nenápadně šlo několik policistů v civilu.

Don Bosco sice namítl, že to nebude nutné, ale příliš se nebránil, aby si to ministr ještě nerozmyslel.

Od ministra spěchal rovnou do vězení, aby mladým vězňům zvěstoval:

"Zítřka se mnou celý den budete na svobodě a na slunci!"

Zpočátku se na něj jen nevěříčně dívali. Je to vůbec možné? Ale pak propukli v nepopsatelný jásot:

"Hurá! Ať žije Don Bosco!"

Měl co dělat, aby je zklidnil.

"Ale," dodal, "dal jsem panu ministrovi slovo, že se všichni budete chovat slušně a že večer nebude nikdo chybět. Můžu vám věřit, že se žádný z vás nepokusí o útěk?"

"Ano, ano, můžete!" ozývalo se ze všech stran. Někteří dokonce mávli zařatými pěsti, jako by chtěli říci: "Běda, jestli někdo poruší slovo; bude mít co dělat s námi. Dona Bosca nezklameme!"

Příštího rána se událo cosi, co asi nemá v dějinách věznic obdoby. Brána se otevřela a tři sta trestanců vyšlo na ulici. Každý je mohl poznat podle pruhovaných obleků. Don Bosco šel uprostřed mezi nimi. Měl trochu obavy, ale věděl, že Bůh ho ještě nikdy nenechal bez pomoci. A na to spoléhal i teď.

Neobvyklý průvod opustil město, sledován udivenými pohledy obyvatel. Něco takového ještě nikdy nezažili. Někteří si mezi sebou říkali:

"Člověče, já na jejich místě bych zmizel!"

"Já už bych byl taky dávno v prachu!"

"Podívej, policie. Poznám je i v civilu. Ti dnes budou mít co dělat.

"Nemyslím, znáš přece Dona Bosca. Ten to s mladými umí, s těmihle taky."

Den byl krásný, počasí se vydařilo. Celý den mimo zdi vězení, za městem, ve volné přírodě, bez dozorců. To byl zážitek! I Dona Bosca poznali zase z jiné stránky. Nejen že uměl dobře kázat, při sportovních hrách také nezůstával pozadu za mladými. S mnoha si povídal a dodal jim novou chuť k životu. Nabídl jim, aby po odpykání trestu přišli k němu do oratoria.

Den uplynul rychle. Když se večer krátce před západem slunce brána vězení za mladými trestanci zase zavřela, nechyběl ani jeden.

Užaslý ministr se později ptal Dona Bosca: "Jak jen jste tohle dokázal? Rekněte, proč my nad nimi nemáme takovou moc jako vy?"

"Excelence," odpověděl Don Bosco, "vy jen rozkazujete a trestáte, my se snažíme proniknout k srdci těch mladých lidí. Vy přicházíte se silou, my jim dáváme důvěru."

* * * * *

Toto je jen jedna z mnoha událostí ze života Dona Bosca, při které ukázal svou odvalu, důvěru v Boha a své vychovatelské nadání.

Narodil se 15. srpna 1815 v severní Itálii. Jeho rodiče byli chudí rolníci. V 11 letech vyslovil své přání stát se knězem: "Chtěl bych se sblížit se svými kamarády a nadchnout je pro Boha. Nejsou to zlí chlapci, ale stanou se zlými, protože se o ně nikdo nestará."

Málokdo v tak mladém věku rozpozná své životní poslání. A Don Bosco za svým cílem šel navzdory všem překážkám.

V r. 1841 byl vysvěcen na kněze a začal své dílo. Všechnu svou lásku, svůj volný čas i to málo, co měl jako majetek, věnoval chudým a opuštěným především zpustlé turínské mládeži. V chudinských čtvrtích města kolem

sebe shromažďoval chlapce a spolu s nimi pro ně vystavěl domov: oratorium.

S mládeží se uměl i bavit. Obstaral např. tělocvičné nářadí a s chlapci trénoval. Vyučoval je, zpívávali se i hudbou a zpěvem. Jeho pracovna byla pro všechny kdykoli otevřená. Každému, kdo k němu přišel, nabídl své přátelství.

Není divu, že mladých chlapců, kteří u něj našli nový domov, rychle přibývalo.

Tajemstvím jeho úspěšné výchovy byla velká láska k chlapcům, kteří i jeho ctili a milovali jako otce. Na tehdejší dobu to byl zcela neslýchaný způsob výchovy. Bez donucování a tělesných trestů tak dokázal pohnout i těmi nejzatrzelejšími.

Jeho úspěšná činnost mu však přivodila i řadu nepřátel. Nejednou mu někdo vyhrožoval. Jednou ho dokonce chtěli zavřít do ústavu pro choromyslné. Ale vždy se mu podařilo úkladům uniknout.

V r. 1868 založil společnost salesiánů, která si dala za cíl starat se o ohroženou a zpustlou mládež. Již za života Dona Bosca se Společnost rozšířila z Evropy i do Brazílie a Chile.

Na vlastní oči Don Bosco viděl, že z jeho domovů vyšlo na 2500 kněží, 14 z nich se stalo biskupy. Vychoval i světce, např. sv. Dominika Savia.

Byl činný i v dalších oblastech, např. sehrál důležitou úlohu jako prostředník v tehdejších sporech mezi italským státem a církví. Napsal přes 100 knih o náboženství a pedagogice.

Letos, 31. ledna, uplyne přesně 100 let od jeho smrti. Prosme jej:

Svatý Done Bosco, svět se v uplynulých 100 letech hodně změnil, a přece stále jsou mezi námi děti a mladí lidé, kteří dospívají bez lásky, ponechání sami sobě a svým - často špatným - přátelům. Oživ v nás i v našich vychovatelích svého ducha, který již vykonal tolik dobrého. Uč je i nás, jak máme probouzet důvěru a dobro v srdcích těch, které společnost nepřijímá. Vždyť každý z nás, tam kde je, jistě zná děti nebo mladé lidi, kteří jsou bez dobrých přátel. Pomáhej nám budovat mosty přátelství, lásky a důvěry. Aman.

* * * * *

ROK PANNY MARIE

ÚTĚK DO EGYPTA

Když /mudrci/ odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: "Vstan, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil." On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta a byl tam až do smrti Herodovy. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: Z Egypta jsem povolal svého syna.

Ale když Herodes zemřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal ve snu Josefovi v Egyptě a řekl: "Vstan, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život." On tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země. Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských a usadil se v městě zvaném Nazaret - aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván

Nazaretský.

/Mt 2, 13-15. 19-23/

Náš dnešní úryvek se skládá ze dvou částí, které jsou si velmi podobné, mají shodnou výstavbu.

- 1/ Josefovi se zjevuje anděl Páně a ukládá mu, co má dělat.
- 2/ Josef to bez váhání vykoná.
- 3/ Evangelista připomíná, že tohle všechno proroci předpověděli o Mesiáši, a že tedy Ježíš opravdu je Mesiáš.

Za tímto sňhématem se ovšem skrývá mnohem víc. Představme si - Josef má v noci vidění anděla, hned vstane a vypraví se s Marií i dítětem na dalekou cestu. Ví, že to od něj chce Bůh, a proto se na nic nevyptává a jde. To, co mu anděl řekl, mu stačí.

Nám se asi sotva počtěstí mít zjevení anděla. Ale když si uvědomíme, že "anděl" znamená "posel Boží", pak dokážeme přijmout úkol od Boha i z úst druhého člověka - ať už to je maminka, která potřebuje s něčím pomoci, sousedka, které nemá kdo pohlídat dítě nebo stará paní, která si už nemůže sama nakoupit. Jinými slovy, když se na nás někdo obrací s prosbou, když od nás něco potřebuje a nám se do toho třeba moc nechce, vzpomenme si - Pán teď ode mě čeká, že tomu druhému pomohu.

Svatá Rodina tedy opouští Betlém, kde téměř dva roky žila, a odchází do cizí země. A po nějaké době, sotva se trochu zabydleli, se zase stěhují zpátky, do Nazareta, ze kterého odešli před více než dvěma lety, než se Ježíš narodil. Jak je tam asi po tak dlouhé době přijmou?

Kdo z nás už zažil stěhování, umí si lépe představit, jaké to je, octnout se najednou v novém prostředí, kde nikoho neznám. Člověk je zpočátku osamělý, netroufá si k nikomu přijít. Záleží vlastně na jeho okolí, zda a jak rychle ho přijme. A vlastně ta osamělost nemusí být vždycky důsledkem změny prostředí. Vždycky však je třeba někoho, kdo udělá první krok. Mějme tedy oči otevřené. Třeba právě my můžeme přispět k tomu, aby někomu bylo mezi lidmi dobře. Popřemýšlejme o tom.

Už jste si všimli, jak se Bůh stará, aby věci vycházely? Třeba zrovna Ježíšovo narození. Maria, kterou Bůh vyvolil za matku svého Syna, žije v Nazarete. Jenže Mesiáš se má narodit v Betlémě. I vyjde nařízení, aby se všichni šli dát zapsat, a to zrovna v době, kdy se blíží narození dítěte. A pak - Z Egypta jsem povolal svého syna - Egypt bylo místo, kde byl Ježíš Herodem nejméně ohrožen. Při návratu pak svatá Rodina nejde zpět do Betléma, ale do Nazareta - podle příslibu měl být Ježíš nazýván Nazaretský. Napadne nás - to to nemohl Pán Bůh zařídit jinak, aby se Panna Maria a svatý Josef nemuseli trmácet napřed z Nazareta do Betléma, pak dokonce do Egypta a odtamtud zase do Nazareta? Když Bůh předem všechno ví, mohl třeba "ústy proroka" předpovědět o Ježíši něco úplně jiného, aby to měla svatá Rodina jednodušší. Jistě, to všechno Bůh mohl udělat. Proč to tedy neudělal? Třeba zrovna kvůli nám. Abychom spíše uvěřili, že Pán Bůh opravdu všechno dokáže zařídit tak, aby to nakonec dobře dopadlo.

Pane Bože, děkujeme ti, že se o nás tak staráš, že nás nikdy nenecháváš samotné, ale že jsi vždycky tady, abys nám pomáhal.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

/5. část/

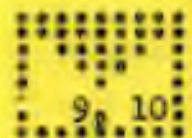
Dnes je tedy na řadě lítost a předsevzetí. Lítost je vlastně logickým důsledkem toho, když si uvědomíme své hříchy a svou nedokonalost. A bez lítosti nemůžeme dosáhnout odpuštění. Náš katechismus /už jsme si řekli, že to je učebnice náboženství/ uvádí, že rozeznáváme lítost přirozenou a nadpřirozenou. Přirozená lítost vzniká z vědomí, že jsme si udělali ostudu nebo způsobili nějakou škodu - máme tedy na mysli věci přirozené. Jestliže však hříchu litujeme proto, že jsme neposlechli Pána Boha, máme na mysli věci nadpřirozené a i lítost se nazývá nadpřirozená. Ta potom může být nedokonalá nebo dokonalá. Nedokonalá lítost lituje hříchů ze strachu před trestem, dokonalá z lásky k Pánu Bohu, z vědomí, jak jsme nevděční vůči jeho dobrotě. Dokonalá lítost ihned působí odpuštění hříchů. Kdo se však dopustil hříchu těžkého, musí se z něj vyzpovídat. Lítost nedokonalá odpuštění hříchů nepřináší, a lítost jen přirozená pochopitelně také ne, i když právě ona často vede k polepšení.

Pravá lítost není jen nějaké citové pohnutí. Často ani nepřichází sama od sebe, stojí nás určité úsilí, soustředění, říkáme, že lítost vzbuzujeme. Také je k tomu třeba Boží milosti. Pomůckou při vzbuzování lítosti může být např. vzpomínka na Kristovo utrpení, v době vánoční úvaha nad velikostí Boží lásky, která jej vedla k tomu, že se stal člověkem, nebo třeba četba podobenství o marnotratném synovi apod.

Lítost je nutnou podmínkou odpuštění. Kdo by svátost smíření přijímal bez lítosti nad svými hříchy, nejen že by se zpovídal neplatně a nedosáhl by odpuštění, ale dopustil by se něčeho ještě mnohem horšího - nehodného přijetí svátosti, tzv. svatokrádeže.

Lítost má rozhodující význam pro odpuštění hříchů, ale pro nápravu života je třeba ještě něčeho jiného - rozumného předsevzetí. O předsevzetí jsme spolu hovořili v prvních pěti číslech prvního ročníku, dnes si proto jen připomeneme to hlavní. I zde platí "zlatá střední cesta". Předsevzetí nesmí být ani příliš náročné, aby jeho splnění bylo v našich silách, ani příliš malé, které by nás nestálo žádné úsilí. Můžeme se o něm poradit i se svým zpovědníkem, zejména tehdy, když nás zná a může tak naše úsilí správně usměrnit.

/Pokračování/

I letos Rybce přišlo několik vánočních přání. Jedno - již tradičně vlastnoruční výroba tří sourozenců, další s příslibem dopisu. Dík. I předem za dopisy, které snad přijdou. Dnešní číslo obsahuje hned několik námětů, o kterých byste mohli napsat. První námět: možná znáte někoho, kdo nemá nebo neměl žádné kamarády. Napište o něm, o tom, jak by se mu dalo pomoci nebo jak jste se s ním třeba spřátelili. Nebo jste se přestěhovali. Jak vás noví spolužáci přijali? Nebo se přestěhoval někdo k vám... Začali jste chodit do nějakého kroužku... Nepohodli jste se s kamarádem, kamarádkou. Co teď? A jestli na toto téma nemáte co napsat, snad vás osloví druhý námět: Stalo se vám někdy, že jste zřetelně poznali, jak se o vás nebo o někoho známého Pán Bůh stará? Tak se nezdráhejte napsat. Rybka vám nebuďe hledat pravopisné chyby, zajímají ji vaše zkušenosti.

A H O J !